

en virkningsfuld Protest herimod. Kvindens Gerning som Moder fortjener vel den Respekt, at hun ogsaa tør betroes Modernynderheden.

Ogsaa i Loven om *Lønning for Lærere og Lærerinder* i Folkeskolen og de højere Almenskoler viser dette Overgreb sig; ganske vist rummer Loven store Forbedringer i Læreres og Lærerinders Kaar, og maa i saa Henseende hilses med Glæde; men set fra Retfærdighedsprincippet om samme Løn for samme Arbejde uden Hensyn til Kønnen er den i høj Grad utilfredsstillende.

Medens Lærerne i Købstæderne faar en Begyndelsessløn af 1,600 Kr. med Stigning indtil 3000 Kr., faar Lærerinderne efter den samme Lønsskala en Begyndelsessløn af 1500 Kr. med Stigning indtil 2000 Kr.

Paa Landet er Begyndelsesslønnen for en Førstelærer ikke under 900 Kr. og kan med Kommunalbestyrelsens Samtykke sættes til 1400 Kr. For en Andenlærer og Lærerinde er Begyndelsesslønnen mindst 700 Kr., for en Forskolelærerinde 550 Kr. og kan som ovenfor sættes til henholdsvis 900 Kr. og 700 Kr.

Ogsaa i den højere Almenskole er Lærerinderne langt daarligere lønnet end Lærerne. Et af Udvalgets Medlemmer, Hr. Folketingsmand Herman Trier, der altid, naar Lejlighed gives, taler Kvindernes, og særlig Lærerindernes Sag, stillede et Ændringsforslag om at stille Lærerinder lige med Adjunkter, men dette vedtoges ikke.

Motiveringen til at give Lærerinder ringere Løn end Lærere, er den, at de *som Regel* ikke er Familieforsørgere; tidligere hed det, at Kvinden behøver ikke saa mange Penge som Mænd; denne for Mændene lidet smigrende Paastand er nu erstattet af den ovenstaaende, der imidlertid ikke er mere overbevisende. Ti selv om Kvinderne *som Regel* ikke er Familieforsørgere, saa rammer Uretfærdigheden de ikke faa, som afviger fra denne Regel (Enker med Børn, fraskilte Hustruer med Børn, Døtre, der forsørger gamle Forældre eller yngre Søkende o. fl.) hvorimod alle de ugifte Lærere nyder godt af Lovens

Uretfærdighed paa dette Punkt. Vil Loven endelig gøre Forskel her, da kræver Retfærdigheden, at *alle* Familieforsørgere sættes paa den højere Løn, hvad enten disse er Mænd eller Kvinder; med andre Ord, Loven bør skelne mellem Individuerne, ikke mellem Kønnene.

Som en glædelig Undtagelse fremtræder i denne Sammenhæng *Loven om de kommunale Valg*; i denne stilles Kvinder lige med Mænd uden Forbehold.*)

I det oprindelige Forslag, fremsat af Regeringen i Rigsdagssamlingen 1903—4, skulde gifte Kvinder være udelukkede fra Valgene; dette ustemtes i Folketinget og blev ikke fastholdt i Landstinget. Hvorledes Kvinderne efter deres forskellige politiske Opfattelse end bedømmer denne Lov — fra et rent Kvindestandpunkt, lader den intet tilbage at ønske, idet den opfylder Fordringen om Ligeret med Mænd.

I den i Slutningen af Rigsdagssamlingen vedtagne Retsreform indføres Nævningssystemet. Nævningene udtages blandt Folketingsvælgerne, hvilket altsaa vil sige, at Kvinderne *ikke* kan blive Nævninger.

Af de *ikke vedtagne* Lovforslag i den forløbne Rigsdagssamling, er der Grund til at fremhæve et af den socialdemokratiske Gruppe fremsat Forslag om at ændre Grundlovens Regler om Valgret og Valgbarhed saaledes, at Kvinden fik politisk Valgret og Valgbarhed i samme Omfang som Mænd. Forslaget var til 1ste Behandling,**) men henvistes derefter til et Udvalg paa 15 Medlemmer. Da Formanden, Anders Nielsen, ikke sammenkaldte Udvalget, tilskrev de radikale og socialdem. Udvalgsmedlemmer ham og bad ham fremme Sagen. Med Spænding vil Kvinderne næste Rigsdagssamling vente dette Udvalgs Betænkning.

Redaktionen.

*) Der forekommer dog en enkelt Undtagelse, idet det i Bestemmelsen om Valg til Amdsraadet hedder: „Tilhører en Ejendom Ægtefæller som deres Fælleseje, kan kun Manden komme i Betragtning som umiddelbar Vælger.“

**) Se Kvindevalgret Nr. 1.

Kvindernes „Grundlovsdag“.

Jeg synes ikke, vi bør undlade at protestere mod den Udtalelse, som lød paa »Dansk Kvindesamfund«s Møde i Odense, at den 20. April var Kvindernes Grundlovsdag. Jeg haaber, den Udtalelse er falden halvt spøgende, men selv da, bør vi hurtigst mulig tage Afstand fra den.

Der er jo nemlig en stor Væsenforskel mellem den kommunale og den politiske Stemmeret, som vi Kvinder endelig maa gøre os klar. Medens den første kun giver Indflydelse paa selve de kommunale Raads Sammensætning, er det alene den sidste, der giver Indflydelse paa de Love, som disse Raad skal arbejde efter. Idet der i Grundlovens § 91 staar: Kommunernes Ret til under Statens Tilsyn at ordne deres egne Anliggender, vil blive ordnet ved Lov.

Og disse Love gives ikke af Kommunens Tillidsmænd, nej, af Rigsdagsmændene, hvis Valg vi ikke har mindste Indflydelse paa.

Den Ret, vi Kvinder har faaet gennem den kommunale Valglov af 20. April d. A., kan igen fratages os, uden at vi efter Loven er i Besiddelse af noget Middel til at forsvare den.

Selvfølgelig er vi Kvinder glade ved de Rettigheder, Loven af 20. April giver os, men selve vor Samfundsstilling er i Virkeligheden ikke bleven forandret gennem den.

Hidtil har det jo altid været Mændene, der har anvist os vor Plads i Samfundet. Vi har været deres Trælle, Pyntedukker, Drivhusplanter, Haremskvinder, Medhjælpere og deres »Livs gode Feer« — ganske som de havde Brug for os. Den kommunale Valgret, vi har faaet, er jo kun et Bevis paa, at de nu mener at kunne anvende os i det kommunale Liv. — Finder de en Dag, at det passer dem bedst at berøve os denne Ret igen, kan de gøre det uden at spørge os derom.

Nej, først gennem den politiske Frihed — Stemmeretten til Folketing